

TIPUS POPULARS DE SANT FELIU

Unes figures de carrer, gairebé esfumades, ens recorden els temps llunyans de la nostra joventut. Quan la indústria demanava molts més braços, no havien de mancar-hi tampoc en la nostra populosa ciutat, uns tipus que, pel sol fet de semblar-nos mig tocats del bolet, cridessin l'atenció popular, convertint-se en una mena d'herois que ja han passat a la història.

Tal vegada els del nostre record no fossin tant ximples com hom deia, perquè no es pot pas negar que tenien unes sortides gracioses i oportunes de debò. Sigui com sigui, els que anem a retreure com a més cèlebres, de ganduls no en tenien res, perquè, després de tot, si vivien de voluntats, aquestes podien ésser qualificades de premi a llur esforç.

Cinc són els personatges que tenim més presents: l'Ezequiel, en «Met taronges», en Joanet (a) «Juanita», en Pepet, i la «Lluïsa Toqui qui toqui». Ens ocuparem, encar que breument, dels tres darrers, els quals, com havem dit, no vivien de caritats, sinó de llurs suades, per més que no manquesin de certa habilitat.

Anem-hi, doncs, començant per en Joanet. A n'aquest, en un sol dia, se'l veia fent feines en mitja dotzena de cases; era com si diguéssim una minyona ambulante, donada la seva especialitat en pouar i fregar rajoles amb sal-fumant; i molt nerviós, però, tant servicial i bona persona, que per un parell de rals omplia un safareig i deixava a continuació l'enrajolat, vermell i bast que aleshores predominava, tant net com una patena. Però, si a les bones era com un anyell, no volgueu saber com es picava de l'amor propi quan l'importunaven. En sentir una veu de... Juanita!, que no podia sofrir, es desenfrenava fins a treure tots els drapets al sol. Molts no s'hi arriscaven pas a marejarlo perquè coneixien el seu temperament impulsiu, però sempre hi havia un atrevit que des d'algun terrat a d'una eixida veïna, encar que sense planar-li cara, el feia enfadar.

A n'en Joanet, que tenia per cert molta gràcia a caminar i que no abandonava mai el seu cabàs que sabia lluir com si es tractés d'un magnífic bolso, tot el poble el coneixia; ell assegurava estar assabentat de molts tripijocs que tenia prou compte de no escampar i que els curiosos haurien volgut pescar-li. En veritat, mentre no se'l molestés, no es ficava amb

els altres, ço que vol dir que, després de tot, era bona persona que sols tenia el defecte —si en podem dir defecte— d'haver escollit per a guanyar-se la vida unes feines impròpies del seu sexe i que emmenaren al poble a tenir-lo per beneït.

Què en direm d'en «Pepet boig»? Ens sap greu de tenir d'anomenar-lo d'aquesta faisó, però per boig el tenien i boig li deien, si bé la mainada ja es cuidà més tard d'assuaujar el *títol*, que fou canviat pel de «Luro». En «Pepet Luro», com li digueren a la fi, era el traginer dels tripijocs i dels cansaladers. Gairebé tot el dia corria amb una grossa galleda; però no penseu que això vulgui dir que es prestés a fregar rajoles o a pouar. D'aigüer també en feia, doncs al capvespre tot eren cantis amunt i cantis avall. Els seus acudits havien arribat a fer-nos admetre que de boig no en tenia gran cosa. Obrava amb discreció quan tractava amb les dones, mostrant-se per elles molt més atent i servicial; però això sí, res de fregar rajoles!

En Pepet vivia sol, al cap d'amunt de la pujada de Sant Elm, i molts asseguraven que tenia diners. Devia ésser feliç de totes maneres, perquè a vegades es partia de riure, i de ganyotes només en feia quan estava enfadat. Ben diferent el sen procedir del d'en Joanet, acceptava certes bromes, per pesades que fossin, resignant-se a fer el sord o a restar mut quan els vailets armaven massa esvalot. Era d'estatura baixa i per això semblava que arrossegés les galledes. Portava sempre un barret tot greixós, una americana que, pengim-penjam, li servia de rebost, unes calces que li venien molt amples i unes sabates tant llargues que semblaven uns esquís. (Aquesta indumentària provenia, com és de suposar, de la generositat de la

gent que aleshores no mirava tant prim). També en això era ben diferent d'en Joanet, el qual anava molt endreçat.

La Lluïsa fou, durant alguns anys, la reina de la rifa; sobretot degut a la seva singular manera de vendre les cartes, ja que el reclam el feia valent-se d'unes cançons sortides del seu magí. Tot-hom la tenia per la velleta més salada de la ciutat. Era neta, molt curiosa, i vivia, segons sembla, de ço que li reportaven les rifes. Potser ho era de beneïteta, però tant mateix els seus romanços li proporcionaren una bona parròquia i amb ells es captà la simpatia de la gent; tant és així que el seu traspàs deixà un buit i durant molt de temps perdurà la cançó del «Toqui-qui-toqui» de la popular rifaire.

Foren aquests el darrers tipus verament populars que farà uns quaranta anys alegraren la nostra ciutat. A ells, que van lligats a una pila de records, els hi devem cert agraïment, perquè, si en alguna altra localitat han volgut pintar-nos unes figures que resultaven potser més eixerides o potser més rares, no serà pas perquè fossin més hàbils i tinguessin més fons d'honradesa que les nostres.

La manca d'espai ens priva d'ampliar els retrats dels nostres populars personatges de començament de segle. En fem només un esboç desitjant haver-vos fet passar una estona i evocar els temps d'en «Badó», o bé els posteriors de la famosa baladrera, la «Nara», que ens oferia les castanyes calentes i grosses amb una veu de baríton que donava gust de sentir.

Que tots reposin en pau! És possible que ells també pensessin que en aquest món no pot haver-hi felicitat completa, i ben cert que foren més trempats del que sembla!

J. SOLER C.

EL IV CONGRESO DEL CONSEJO ECONOMICO PROVINCIAL

A fines del corriente mes, se celebrará en Gerona el IV Congreso del Consejo Económico Sindical Provincial, cuya misión, entre otras, es la de proponer soluciones a los problemas que afectan a la economía del ámbito provincial, elevando al Gobierno proyectos de medidas a adoptar sobre política económica. Entre los asuntos a tratar, fijados en la orden de su convocatoria, se consigna un detallado estudio sobre el fomento del

turismo en la provincia, en el que se incluyen los aspectos más interesantes que afectan a nuestra zona de la Costa Brava.

Integran dicha Ponencia los señores Luis Díaz Aguado, Jefe de Obras Públicas; Enrique Descayre, Secretario Provincial del Turismo; Joaquín Pla Cargol, Secretario de la Junta Provincial de Monumentos y Ramón Nicolazzi y Francisco Masquef por el Sindicato de Hostelería.

RECOMANACIÓ

¿Dius que vols escriure a l'«ANCORA»?
Està bé, és molt natural,
això dóna cert prestigi,
i així es té facilitat
per quan s'ha de fer una instància
a la Superioritat.

Doncs quan hom rep un «informe»
que ja es veu ben redactat,
les comes en el seu *puesto*
i els accents ben col·locats,
el *Jefe* hi posa el «conforme»
sense cap dificultat.

I no facis com les «novies»,
no sé ara, les d'abans;
posaven «haber» sense «hache»
i els «gerundios» desplassats.

Ja ho veus, tants anys de col·legi!
i tants de diners gastats!
sort que aquests papers no passen
a la posteritat.

I sobre tot recomano
ço que és més essencial;
la correcció de les proves,
això sí que és important,
perquè és fàcil que el caixista
amb gran naturalitat,
es descuidi d'una lletra
o una síl·laba, i veuràs
que allò que surt de la impremta,
tot i havent-ho repassat,
sense tenir-hi cap culpa
te farà dir un disbarat.

* * *

Varen sortir a Barcelona
uns versos originals
d'un poeta de Mallorca,
ara farà uns quaranta anys.

Es van corregir les proves,
es van tornar a repassar,
van venir uns especialistes
perquè tot quedés com cal.

A la fi va sortir el llibre,
i allà van quedar exposats
als kioscos de la Rambla,
una serie d'exemplars.

Pro, depressa, a correuita
els van tenir d'amagar
perquè a la portada deia:

POEMA

Temes rurals.

AUTOR

(el nom del poeta)

POESIES ORINALS

OVER.